

РЕШЕНИЕ

№ 75

гр. София, 06.01.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 75 състав,
в публично заседание на 12.12.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Геновева Йончева

при участието на секретаря Наталия Дринова, като разгледа дело номер **8995** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК).
Образувано е по жалба на Л. М. Т. с постоянен адрес в [населено място], кв. С., ул. „79-та“ № 1Б, срещу отказ на началника на отдел „Пътна полиция“ при Столична дирекция на вътрешните работи, обективиран в писмо рег. № 433200-91919 от 13.09.2022 г., постановен по заявление на жалбоподателя за прекратяване на регистрацията на МПС, марка С., модел С5, рег. [рег.номер на МПС].
Оспорващият се легитимира като собственик на посочения лек автомобил. В жалбата и допълненията към нея акцентира, че към настоящия момент не му е известно местонахождението на превозното средство, за което е уведомил съответните полицейски органи и с молба от 17.02.2021 г. е поискал да бъде обявен за издирване. Посочва, че на въпросното МПС е наложен заповор от ЧСИ Г. Т. с район на действие [населено място] по изпълнително дело № 20168820400804 от 26.09.2019 г. Твърди, че изпълнителното производство е прекратено на основание чл. 433, ал. 1, т. 8 ГПК, като прекратяването е настъпило по силата на закона и съгласно мотивите към Тълкувателно решение № 2/26.06.2015 г. по т. д. № /2013 г. на ВКС. Излага, че е сезирал отдел „Пътна полиция“ с искане за дерегистрация на процесния автомобил – тъй като същият е в неизвестност, а същевременно получава съобщения за дължими местни данъци. Възражава срещу последвалия отказ на административния орган, мотивиран с наложения заповор и липсата на доказателства за неговото вдигане от съдебния изпълнител. Акцентира, че процесният автомобил, произведен преди повече

от 30 г., не може да послужи за каквото и да е обезпечение; издирването му е задължение на полицейските органи, като жалбоподателят изрично е декларирал, че няма никакви претенции спрямо превозното средство. Посочва, че отказът за дерегистрация на практика поражда само данъчни задължения за собственика, който и не може да се ползва реално от него. Твърди, че автомобилът не е преминавал на технически преглед от 6 години /по данни от КАТ/ и на практика не е в движение. В заключение жалбоподателят се опасява, че ще бъде привлечен под наказателна отговорност в случай, че с помощта на собствения му автомобил бъде извършено престъпление.

Ответникът – началникът на отдел "Пътна полиция" (ОПП) - СДВР, не изразява становище по жалбата. В изпълнение на разпореждане на съда, представя копия на наличните документи по административната преписка във връзка с депозираното от Л. М. Т. заявление за прекратяване на регистрацията на МПС, марка С., модел С5, рег. [рег.номер на МПС] .

Софийска градска прокуратура не изпраща представител и не е заявила становище по основателността на оспорването.

Съдът, като обсъди изложените в жалбата доводи и прецени събраните по делото доказателства, намира за установено от фактическа страна следното:

Със запорно съобщение изх. № 11980/26.09.2019 г. по изпълнително дело № 20168820400804 на ЧСИ Г. Т., рег. № 882 на КЧСИ (л. 17), "Пътна полиция" – СДВР е уведомена, че по отношение на автомобил с рег. [рег.номер на МПС] , по посоченото в писмото изпълнително дело с длъжник Л. М. Т., е наложен заповор, с предупреждението, че от момента на налагане на заповора, съгласно чл. 451, ал. 1 ГПК длъжникът се лишава от право да се разпорежда с вещта и не може под страх от наказателна отговорност да изменява, уврежда, продава или унищожавя вещта.

Видно от направеното отбелязване и извлечение от Справка по история за ПС (л. 20) съобщението е получено и заповорът е наложен на 11.10.2019 г.

На 13.06.2022 г. Л. М. Т., в качеството на собственик на въпросното МПС, е подал до началника на ОПП - СДВР заявление вх. № 433200-60333 (л. 6) с искане да бъде прекратена регистрацията на обявения за издирване лек автомобил марка С., модел С5, рег. [рег.номер на МПС] , за който твърди, че неоснователно е задължен да заплаща данък по чл. 52 ЗМДТ. Според заявителя образуваното срещу него изпълнително дело за присъдените в полза на съдебната власт разноски по НОХД № 333/2013 г. е прекратено по силата на закона в хипотезата на чл. 433, ал. 1, т. 8 ГПК – вискателят не е поискал извършването на изпълнителни действия в продължение на две години. Тази теза заявителят е аргументирал и с мотивите към т. 10 от Тълкувателно решение № 2 от 26.06.2015 г. на ВКС по т. д. № 2/2013 г., ОСГТК, в която е посочено, че прекратяването на изпълнителното производство поради т. нар. "перемпция" настъпва по силата на закона, а съдебният изпълнител може само да прогласи в постановление вече настъпилото прекратяване. Към заявлението си Л. Т. е представил депозираната пред 6-то РПУ - С. молба за издирване на МПС (л. 16), Постановление на РП-С. от 14.04.2022 г., заявление до ЧСИ Г. Т., както и копия от документите на автомобила.

С писмо изх. № 433200-70830/11.07.2022 г. на началника на ОПП - СДВР жалбоподателят е уведомен, че по отношение на регистрирания на негово име л. а. „С. Ц 5“ с рег. № 9295 НХ, са наложени обезпечителни мерки, поради което за снемането му от отчет е приложима разпоредбата на чл. 18б, ал. 4 от Наредба № I-45 от

24.03.2000 г. за регистриране, отчет, спиране от движение и пускане в движение, временно отнемане, прекратяване и възстановяване на регистрацията на моторните превозни средства и ремаркета, теглени от тях, и реда за предоставяне на данни за регистрираните пътни превозни средства, съгласно която прекратяване на регистрацията на ПС върху което са наложени обезпечителни мерки, се извършва след отмяна или писмено разрешение на органа, постановил обезпечението или от друг компетентен орган.

Относно установяването на местонахождението на процесното МПС жалбоподателят е уведомен, че следва да се обърне към РУП на МВР по местоживеене, като е цитирана и нормата на чл. 19 от Наредбата с поставен акцент на ал. 2 от нея, предвиждаща, че ако табелите с регистрационен номер са откраднати или изгубени и отговарят на българските стандарти БДС 15980 и БДС ISO 7591 или Регламент (ЕО) № 2411/98 на Съвета от 3 ноември 1998 г., прекратяване на регистрацията се извършва след обявяването им за издирване в съответните звена на МВР.

Във връзка с получения отговор в писмо изх. № 433200-70830/11.07.2022 г., на 15.07.2022 г. жалбоподателят е депозирал пред началника на ОПП - СДВР ново заявление с вх. № 433200-72822 (л. 11), с което настоявал да бъде прекратена регистрацията на въпросното МПС, т.к. търпи загуби от определянето на наследващи се публични общински задължения.

По този повод до ВПД началника на 01 Сектор към Отдел „Координация и информационно-аналитична дейност“ (ОКИАД) – СДВР е изпратена молба рег. № 4332р-41749/25.07.2022 г. (л. 9) с искане за становище по възникналия с Л. Т. казус. Поставен е въпрос има ли наличие на правно основание за предприемане на действия по служебно прекратяване на регистрацията на лекия автомобил при наличието на наложени по отношение на него обезпечителни мерки.

В отговор рег. № 513р-75776/10.08.2022 г. (л. 18) началникът на ОКИАД – СДВР е изразил становище, че заявителят не е представил доказателства, че са отменени наложените запори върху лекия автомобил. Посочено е, че макар същият да счита, че изпълнителното производство е прекратено на основание чл. 433, ал. 1, т. 8 ГПК и Тълкувателно решение № 2/2015 г., то въз основа на неговите твърдения не може да се приеме, че са изпълнени законовите изисквания за прекратяване на регистрацията на МПС. Позовавайки се на нормата на чл. 433, ал. 3 ГПК е обобщено, че прекратяването на регистрацията на МПС, марка „С. Ц 5“, с рег. [рег.номер на МПС] , може да се осъществи след като заявителят докаже, че са вдигнати наложените запори, независимо от факта, че изпълнителните производства са прекратени по силата на закона.

Въз основа на това становище е последвало издаването на оспореното в настоящото производство писмо рег. № 433200-91919/13.09.2022 г., в което, възпроизвеждайки мотивите на началника на ОКИАД – СДВР, органът е постановил отказ по заявеното от Л. М. Т. искане за прекратяване на регистрацията на ППС.

По делото са приети като доказателства документите, съдържащи се в изпратената административна преписка и представените от жалбоподателя допълнителни такива, включително съобщения от Столична община за размера на подлежащия за плащане данък по чл. 52, т. 1 ЗМДТ.

При така установените фактически обстоятелства, след проверка законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК и съгласно правомощията си по чл. 168 АПК, от правна страна съдът приема следното:

Жалбата е подадена в срока по чл. 149, ал. 1 АПК, от лице, за което е налице правен интерес от оспорването, срещу подлежащ на съдебен контрол индивидуален административен акт, който е такъв предвид разпоредените с него правни последици – отрицателно волеизявление на компетентния орган по искане на собственик на МПС за прекратяване на неговата регистрация, и независимо от обективизираното му като „писмо“. Що се отнася до издаденото по-рано друго „писмо“ рег. № 433200-70830/11/07/2022 г., то според съда същото има само уведомителен характер. Съдържанието му не сочи да приключва по същество административното правоотношение, извод за което следва и от вътрешноведомствената комуникация и поисканото становище от началника на ОКАИД-СДВР.

Съдът намира, че освен процесуално допустима, подадената от Л. М. Т. е и основателна.

Редът за регистриране и прекратяване на регистрацията на моторните превозни средства е регламентиран в Наредба № I-45 от 24.03.2000 г. за регистриране, отчет, спиране от движение и пускане в движение, временно отнемане, прекратяване и възстановяване на регистрацията на моторните превозни средства и ремаркета, теглени от тях, и реда за предоставяне на данни за регистрираните пътни превозни средства (Наредба № I-45/2000 г. Наредбата), издадена на основание чл. 140, ал. 2 ЗДвП. По аргумент от чл. 2 от Наредба № I-45/2000 г. компетентни органи да извършват регистрацията на превозните средства, респ. прекратяването на такава, са звената "Пътна полиция" при Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР) или областните дирекции на МВР (ОДМВР) по постоянния адрес на собственика. Посоченото определя, че органът, който е компетентен да се произнесе по искането за прекратяване на регистрацията, е началникът на отдел "Пътна полиция" – СДВР, който е и издател на оспорения отказ в условията на заместването му от зам. началника Р. Н. съгласно приложената Заповед № 513з-7586/02.09.2022 г. (л. 51) и разрешение по Заявление за отпуск рег. № 4332р-52273/02.09.2022 г. (л. 65).

В чл. 18 от Наредба № I-45/2000 г. са предвидени две групи хипотези за прекратяване регистрацията – по писмено заявление от собственика (т. 1) и служебно (т. 2).

По отношение на прекратяването на регистрацията по заявление на собственика нормата на чл. 18а, ал. 1 от Наредбата изисква собственикът да представи писмено заявление, документ за самоличност и свидетелство за регистрация на превозното средство. Според ал. 2 на същата разпоредба към документите по ал. 1 се прилага и един от посочените в т. 1-8 документи – според основанията, на което се иска прекратяване на регистрацията.

Процесният случай не е относим към нито едно от основанията по т. 1-8 на чл. 18а, ал. 1 от Наредба № I-45/2000 г., а обжалваният индивидуален административен акт е мотивиран с нормата на чл. 18б, ал. 4 от Наредбата – поради наличие на запор върху моторното превозно средство и липсата на изрична отмяна на запора или наличието на писмено разрешение от органа, който го е наложил или от друг компетентен орган. Няма спор за това, че по отношение на въпросното МПС има наложена обезпечителна мярка от ЧСИ за обезпечаване на вземането за разноси на съдебната власт по НОХД № 333/2013 г. Запорът е произвел своето действие с връчване на запорното съобщение на дата 11.10.2019 г. – А.: чл. 201, ал. 3 ДОПК, в който се посочва, че в случаите когато запорът се налага върху моторно превозно средство, съобщение за наложения запор се изпраща до органите на Министерството на вътрешните работи. Не се допуска промяна на регистрацията преди вдигането на запора. Това правило е

доразвито и в разпоредбата на чл. 143, ал. 13 ЗДвП, според която промяна в регистрацията на превозни средства с наложен запор или друго законово ограничение се извършва след отмяна или писмено разрешение на органа, постановил обезпечението, или на друг компетентен орган. Процесният отказ обаче не е мотивиран с цитираната законова разпоредба, за да бъде евентуално приложимо тълкуването в ТР № 16/31.03.1975 г. на ОСГК на ВС. Липсата на посочени правни основания, съдържащи се в Закона за движение по пътищата, имащи отношение към постановения отказ, а посочване само на норма от подзаконов акт, води до издаване на административен акт, който не отговаря на изискванията на чл. 59, ал. 2, т. 4 АПК. В този смисъл по сходен казус е постановено решение № 8287 от 26.06.2020 г. на ВАС по адм. д. № 3321/2020 г., VII о.

Друго не следва от позоваването в акта на чл. 433, ал. 3 ГПК в отговор на твърдението на заявителя за наличие на хипотезата по чл. 433, ал. 1 т. 8 ГПК. Цитираната разпоредба е процесуална и няма отношение към правомерността на отказа по Раздел III от Наредба № I-45/2000 г.

Следва да се отбележи и друго. Наредба № I-45/2000 г. е издадена въз основа на законовата делегацията в чл. 140, ал. 2 ЗДвП и цели да доразвие нормативната уредба във връзка с регистрирането, отчета, спиране от движение и пускане в движение, временно отнемане, прекратяване и възстановяване на регистрацията на моторните превозни средства и ремаркета. Разпоредбата на чл. 18б, ал. 1, т. 1 - 10 от Наредбата регламентира хипотези на служебно прекратяване на регистрацията, като в ал. 3 е предвидено, че при получаване на уведомление по ал. 1, т. 1, 2, 3, 4, 5, 6 или 8 за превозно средство с наложен запор или друго законово ограничение, се уведомява писмено органът, постановил обезпечението. Според чл. 18б, ал. 4, на която разпоредба се позовава органът, прекратяване на регистрацията в случаите по ал. 3 се извършва след отмяна или писмено разрешение на органа, постановил обезпечението, или на друг компетентен орган. Посоченото изискване обаче е установено само за случаите, когато прекратяването на регистрацията се извършва служебно, не и за случаите на прекратяване на регистрацията по заявление на собственика, какъвто е настоящия. Документите, които се изискват, и условията, които следва да бъдат изпълнени, за да се прекрати регистрацията, когато това е поискано от собственика, са изчерпателно изброени и механичното пренасяне на изискванията, приложими към служебното прекратяване на регистрацията към тази, осъществявана с писмено заявление на собственика, е необосновано и не съответства на материалноправните разпоредби.

Извън изложеното, установява се, че жалбоподателят, като собственик на лек автомобил марка С., модел Ц 5, рег. № 9295 НХ, е подал до ръководеното от ответника звено заявление за deregистрация, към което е приложил свидетелство за регистрация на процесния автомобил и копие от молба с искане до 6-то РПУ – С. въпросното превозно средство да бъде обявено за издирване, т.к. не му е известно местонахождението му. Именно на това обстоятелство заявителят е акцентирал, както пред административния орган, така и пред настоящата съдебна инстанция. Въпросната молба до 6-то РПУ, видно от направеното в нея отбелязване, е регистрирана и препратена на Софийска районна прокуратура, като с Постановление на прокурора от 12.04.2022 г. по пр.пр. № 11204/2022 г. е прието, че липсват основания за образуване на досъдебно производство. По делото не се установява да са предприети каквито и да било последващи действия на компетентното по

местоживеее районно управление (в случая 6-то РПУ – С.) във връзка със заявеното в молбата изрично искане на жалбоподателя и собственик на МПС за издаване на служебна бележка за заличаване на автомобила, вкл. такива съгласно Инstrukция № И-1 от 7.01.2013 г. за условията, реда и организацията на взаимодействието между военната полиция и структурите на Министерството на вътрешните работи.

Липсват и данни за отразяване на информация в Автоматизираната информационна система "Издирвателна дейност" - Национална Ш. информационна система, а нормата на чл. 18, ал. 3 от Наредба № I-45/2000 г. изрично регламентира като отделно и самостоятелно основание прекратяването на регистрацията на превозно средство, което е обявено за издирване – автоматично, въз основа на писмено заявление от собственика, каквото в случая е било подадено.

Наличието на предпоставките по чл. 18, ал. 3 от Наредбата, установяващи претендираните от жалбоподателя правни последици, изобщо не е коментирано от административния орган. Вместо това началникът на ОПП при СДВР е подброял формално и се е ограничил до констатацията от справката за наложени върху МПС обезпечителни мерки, като е отказал да дерегистрира автомобила, позовавайки се на нормата на чл. 18б, ал. 4 от Наредбата – поради наличие на запор върху моторното превозно средство и липсата на изрична отмяна на запора или наличието на писмено разрешение от органа, който го е наложил или от друг компетентен орган.

Следва да се отбележи, че при издаване на актовете си изборът на административния орган преминава през няколко етапа. Първо – органът трябва да прецени дали с избраната от него възможност се постига целта, за която законът го е оправомощил да издаде акта (чл. 4, ал. 2 АПК). Второ – ако целта се постига, дали не е било възможно по-малко обременително решение (чл. 6, ал. 2 и 3 АПК). Трето – ако не е имало и такова решение, имало ли е решение, осъществимо с по-малко обществени разходи (средства, усилия и време), и същевременно то да е най-благоприятно за обществото (чл. 6, ал. 4 АПК). Не на последно място нормата на чл. 6, ал. 5 АПК задължава административните органи да се въздържат от актове и действия, които могат да причинят вреди, явно несъизмерими с преследваната цел.

При така очертаните рамки за действие и с оглед фактите по делото съдът намира, че би било в противоречие с посочените принципни положения, към собственика на обективно липсващо (без значение дали е изгубено, унищожено, откраднато и т.н.) превозно средство, за което законът изрично предвижда то да бъде снето от отчет (след отразяване на информацията от обявяването му за издирване), да се поставят допълнителни изисквания, които са относими към други хипотези за дерегистрация на МПС съгласно Наредба № I-45/200 г. Поставя се и въпросът доколко отказът на органа, при липсата на спор, че автомобилът е в неизвестност (а същевременно генерира за собственика си данъчни задължения) отговаря на изискването да е общественополезен, да не е обременителен за адресата си в повече от най-необходимото (арг. чл. 6, ал. 5 АПК) и доколко осмисля като цяло наложената по отношение на автомобила обезпечителна мярка.

В обобщение съдът намира, че проверяваният отказ на началника на отдел "Пътна полиция", обективиран в писмо рег. № 433200-91919 от 13.09.2022 г., е незаконосъобразен и следва да бъде отменен, като преписката бъде изпратена на административния орган за ново произнасяне и преценка на заявлението на Л. М. Т.. При новото разглеждане административният орган следва да съобрази мотивите, изложени в настоящето решение и при липса на други законови пречки да издаде

искания административен акт, като провери основателността на заявлението за дерегистрация и с оглед наличието на хипотезата на чл. 18, ал. 3 от Наредба № I-45/2000 г.

Що се отнася до претенцията на жалбоподателя за възстановяване на заплатените от него, но недължими суми за данък по чл. 52 т. 1 ЗМДТ в размер на 298,14 лв., същото следва да бъде заявено по друг процесуален ред . От друга страна оспорващият следва да има предвид, че съгласно чл. 58, ал. 4 ЗМДТ (изм., бр. 71 от 2020 г., в сила от 11.08.2020 г.) за превозните средства, на които е прекратена регистрацията, данък не се дължи от месеца, следващ месеца на прекратяване на регистрацията за движение. В случаите на обявено за издирване превозно средство регистрацията се прекратява след подадено писмено заявление от собственика в съответното звено "Пътна полиция" по месторегистрация на превозното средство. От посочените разпоредби следва, че законодателят е обвързал възникването на данъчно задължение от момента на регистрация и дължимост на това задължение до прекратяването на регистрацията. Следователно въпросът относно дължимостта на данъка по чл. 52, т. 1 ЗМДТ следва да се реши след окончателното разрешаване на въпроса, свързан с регистрацията на МПС.

Искането в жалбата за присъждане на съдебно-деловодни разноски е основателно, но само в доказвания с разходо-оправдателни документи размер от 10 лв. за заплатена държавна такса.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2 и чл. 173, ал. 2 АПК Административен съд София-град, III отделение, 75-ти състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ отказ на началника на отдел „Пътна полиция“ при Столична дирекция на вътрешните работи, обективиран в писмо рег. № 433200-91919 от 13.09.2022 г.

ИЗПРАЩА преписката на началника на отдел "Пътна полиция" - СДВР за приемане на действия по компетентност и произнасяне по заявлението на Л. М. Т. за прекратяване на регистрацията на моторно превозно средство, марка С., модел С5, рег. [рег.номер на МПС] , съобразно дадените указания по тълкуването и прилагането на закона.

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи да заплати на Л. М. Т. с постоянен адрес в [населено място], кв. С., ул. „79-та“ № 1Б, разноски за съдебното производство в размер на 10 (десет) лева.

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба чрез Административен съд – София-град пред Върховния административен съд на Република България в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

Препис от решението да се изпрати на страните по реда на чл. 137 АПК.

СЪДИЯ: